

er mere mobile, og institutionsstrukturen skal naturligvis tilgodese begge grupper.

Da ungdomsuddannelserne jo er skolernes kerneopgave, skal institutionsstrukturen sikre en bred lokal adgang til ungdomsuddannelserne.

Af hensyn til kvaliteten i vores akademiuddannelser er det imidlertid nødvendigt samtidig at sikre, at vi har stærke regionale uddannelsesmiljøer, og lokale erhvervsskoler skal derfor kunne danne regionale erhvervsakademier, som vi netop har drøftet det, hvor skolerne arbejder sammen om at sikre kvaliteten og om at være til stede med et relevant udbud. Erhvervsakademierne skal bl.a. sikre skolerne et bredt udbud af akademiuddannelser inden for både det merkantile, det tekniske og det informationsteknologiske område.

I forbindelse med regeringens erhvervsstrategi, dk21, blev det besluttet, at erhvervsskolerne også skal kunne indgå i regionale vækstmiljøer med private virksomheder, med andre, f.eks. godkendte teknologiske serviceinstitutter, og de regionale vækstmiljøer skal imødekomme behovet for at gøre samarbejdet mere intenst, men også at udvikle samarbejdsrelationer mellem virksomheder og de institutioner, som er sat i verden for at formidle og skabe viden. Effekten skulle jo meget gerne være, at ny viden bliver stadig bredere tilgængelig i forhold til det regionale erhvervsliv.

Mulighederne for, at unge i alle dele af landet kan begynde på en teknisk erhvervsuddannelse uden at flytte hjemmefra, blev øget ved reformen og den efterfølgende udbudsplacering af de tekniske erhvervsuddannelser sidste sommer. Ved udbudsplaceringen blev der lagt afgørende vægt på at sikre en geografisk fordeling, der tilgodeser hensynet til en lokal forankring. Ligesom det gælder for gymnasierne, er der en meget stor regional spredning, og det er meget afgørende for os, at unge har adgang til uddannelse også i forhold til et lokalt perspektiv.

Målgruppen for de korte videregående uddannelser, akademiuddannelserne, er unge over 18 år, og det betyder jo alt andet lige, at målgruppen er mere tilbøjelig til at flytte sig efter den uddannelse, som de gerne vil have. Men det betyder jo også, at rekrutteringsgrundlaget for studerende til akademiuddannelserne er langt mindre end ungdomsuddannelsernes. Og ved nyplaceringen i 1999 af de korte videregående uddannelser lagde ministeriet vægt på at skabe

de størst mulige regionale fordelinger af uddannelsen, som hensynet til kvaliteten kunne bære.

29 byer blev derfor tildelt ordinært udbud af akademiuddannelser, og yderligere 9 byer har fået etableret et uddannelsesudbud via samarbejdet med en erhvervsskole uden for lokalområdet ved såkaldt udlagt undervisning.

Akademiuddannelserne har allerede ved første optag i sommeren 2000 fået en meget god søgning, som også blev nævnt tidligere i dag. Tilgangen til uddannelserne er generelt øget med 64 pct. i forhold til de tidligere uddannelser. Og set i regionalpolitisk sammenhæng er det en meget fin uddannelse. KVV-reformen og den efterfølgende udbudsplacering har i dens første fase vist sig at være en succes.

Det næste, som selvfølgelig kommer, er at følge arbejdet med at leve op til kvalitetsbekendtgørelsen. Det må være anden fase, ligesom etableringen af erhvervsakademierne er det.

Ønsket om at bevare og videreudvikle de regionale videregående uddannelsesmiljøer var også udgangspunktet for den reform at institutionsstrukturen, der gennemføres i øjeblikket i forhold til de mellemlange videregående uddannelser. CVU-loven gør det muligt for videregående professionsbaserede uddannelsesinstitutioner på frivillig basis at gå sammen om at danne bredere faglige miljøer, de såkaldte centre for videregående uddannelser.

Der er tale om samling i organisatoriske centerdannelser, hvor de fysiske uddannelsessteder bevares og samtidig styrkes af det større fællesskab. Og det er meget afgørende, at de fysiske uddannelsesinstitutioner bevares, men styrkes ved at være en del af et fællesskab. Det, som er pointen, er, at regionerne dermed sikres både uddannelsesmuligheder og adgang til, at højtuddannede kan uddanne sig i regionen. Også CVU-erne skal fungere som regionale videncentre, og CVU'ernes samarbejdsforpligtelse med professionerne og forskningsmiljøerne styrker deres mulighed for at løfte den opgave.

Institutionernes interesse for centerdannelse har været stor. Der er allerede godkendt et og forhåndsgodkendt fem CVU'er, alle placeret uden for universitetsbyerne, og flere er på vej.

Interessen for centerdannelserne har også været stor fra amters og kommuners side. Mange amter ønsker at benytte lovens mulighed for at henlægge amtslige sundhedsfaglige videregående uddannelser til CVU'erne, og rundt om i landet etableres nye samarbejdsrelationer mellem fagområder og uddannelsesinstitutioner, som